

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 18.03.2016r., w sprawie IIK 9/16, Sąd Rejonowy w M., na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach o sygn. akt IIK 657/13 Sądu Rejonowego w M. oraz II K 211/14 Sądu Rejonowego w S. i orzekł wobec H. M. karę łączną roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec H. M. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył wykonane w całości jednostkowe kary pozbawienia wolności w sprawach IIK 657/13 Sądu Rejonowego w M. oraz IIK 211/14 Sądu Rejonowego w (...) i uznał karę łączną za wykonaną w całości. Na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie w sprawie umorzył. Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawił do odrębnego wykonania. Przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. J. kwotę 120 złotych + 23% VAT za nieopłaconą obronę udzieloną z urzędu skazanemu. Zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od wyroku na niekorzyść skazanego wniósł prokurator, który zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 85 § 1-3 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i połączenie jednostkowej kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokami IIK 657/13 Sądu Rejonowego w M. z karami jednostkowymi wymierzonymi wyrokami IIK 211/14 Sądu Rejonowego w S. podczas, gdy prawidłowo powinno się umorzyć postępowanie w niniejszej sprawie.

Powołując się powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja, choć w znaczącej części jest niezasadna, to skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy procedując w przedmiotowej sprawie, prawidłowo ustalił karalność skazanego, rozważając w wydanym wyroku warunki do połączenia kar ze spraw o sygn. akt

IIK 657/13 Sądu Rejonowego w M., IIK 211/14 Sądu Rejonowego w S. oraz IIK 539/14 Sądu Rejonowego w M.. Ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy w tym zakresie, podzielił zresztą prokurator, wobec czego kwestię karalności skazanego można w zasadzie uznać za bezsporną. Stanowisko Sądu Rejonowego co do możliwego sposobu połączenia orzeczonych kar jednostkowych jest jednak błędne, choć co do zasady, wbrew temu co twierdzi prokurator, sąd prawidłowo za wiążące uznał przepisy kodeksu karnego obowiązujące przed 01 lipca 2015r.

Na gruncie kodeksu karnego, w przypadku zmiany stanu prawnego, obowiązuje generalna zasada określona w art. 4 § 1 k.p.k., zgodnie z którą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Zapis zacytowanego przepisu, z perspektywy wykładni językowej jasno więc stanowi, że sąd stosując przepisy prawa karnego orzeka w sprawie wyłącznie na podstawie jednego z alternatywnie obowiązujących porządków prawnych, konsekwentnie i w pełni realizując zawarte w nich normy. Systemowy związek między przepisami karnymi dobrze obrazują chociażby zmiany dokonane w rozdziale IX kodeksu karnego, wprowadzone w życie ustawą z dnia 20.02.2015r. (Dz.U. z 2015r., poz. 396), gdy reguła łączenia kar jednostkowych, określona w art. 85 k.k., została zmieniona, przy jednoczesnym uchyleniu art. 92 k.k., regulującym zakres łączonych kar.

Dlatego też sąd rejonowy rozstrzygając sprawę, w ramach wstępnej fazy wykładni przepisów, ustalając przepisy niezbędne do wydania rozstrzygnięcia, powinien nie tylko jednoznacznie wskazać, jaki stan prawny w sprawie był obowiązujący (tj. wg jakiej daty), ale też konsekwentnie i całościowo zastosować te przepisy w sprawie.

Biorąc pod uwagę fakt, że czyny zabronione, objęte trzema wskazanymi wcześniej wyrokami, były popełnione przed dniem 01.07.2015r., lecz rozstrzygnięcie w sprawie o sygn. akt IIK 539/14 Sądu Rejonowego wM. uprawomocniło się po 01.07.2015r.,

w świetle art. 4 k.k. niewątpliwym jest to, że co do skazanego powinny zostać zastosowane przepisy wcześniejsze, niezmienione przez ustawę z dnia 20.02.2015r. (Dz.U. z 2015r., poz. 396), gdyż tylko na takiej podstawie jest możliwość połączenia kar jednostkowych orzeczonych wobec skazanego H. M.. Sąd łącząc kary w przedmiotowej sprawie na podstawie wcześniej obowiązującej regulacji, tak jak zasugerował to prokurator w końcowym fragmencie wniesionej apelacji, powinien więc konsekwentnie połączyć kary orzeczone we wszystkich trzech wskazanych wcześniej wyrokach, które w świetle art. 85 k.k. i 92 k.k., obowiązujących przed 01.07.2015r., są możliwe do połączenia.

Myli się prokurator twierdząc w apelacji jakoby treść art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.

z 20.03.2015r., poz. 396) obligowała sąd do zastosowania obecnie obowiązujących przepisów

i umorzenia postępowania w sprawie, z uwagi na wykonanie już kar w sprawach o sygn. akt IIK 657/13 Sądu Rejonowego w M. i IIK 211/14 Sądu Rejonowego w S. i uchylenie przepisu zawartego w art. 92 k.k., dopuszczającego łączenie kar już wykonanych. W tym zakresie sąd okręgowy podkreśla, że norma zawarta w art. 19 ust. 1 w/w ustawy z dnia 20.02.2015r. wyłącznie modyfikuje regułę określoną w art. 4 k.k., wykluczając wyłącznie zastosowanie obecnie obowiązujących przepisów w sytuacji, gdy łączeniu podlegają tylko kary prawomocnie orzeczone przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. Tak jak słusznie wskazał to Sąd Apelacyjny w S. w postanowieniu z dnia 17.02.2016r. w sprawie IIAKz 72/16, powołując się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 13.11.2015r. w sprawie IIK393/15 (LEX nr 1844089) w takim i takim zakresie, jak to przewiduje art. 19 ustawy z dnia 20.02.2015r. dochodzi do wyłączenia stosowania art. 4

§ 1 k.k. i nieuprawnionym jest doszukiwanie się w końcowym fragmencie art. 19 ust. 1 w/w ustawy nakazu stosowania ustawy nowej. Generalnie argumentacja prokuratora zawarta

w apelacji, iż art. 19 ust. 1 w/w ustawy z dnia 20.02.2015r. obligował sąd do zastosowania nowych przepisów jest więc błędna, co nie zmienia faktu, że rozstrzygnięcie wydane

w zaskarżonym wyroku również jest wadliwe.

Ponownie rozpoznając sprawę sąd rejonowy powinien więc przyjąć jako podstawę rozstrzygnięcia przepisy obowiązujące przed 01.07.2015r., gdyż są względniejsze dla skazanego i na podstawie obowiązującego wtedy art. 85 k.k. winien rozważyć połączenie skazanemu kar orzeczonych w sprawach o sygn. akt IIK 657/13 Sądu Rejonowego w M., IIK 211/14 Sądu Rejonowego w S. oraz IIK 539/14 Sądu Rejonowego w M., gdyż skazany popełnił przestępstwa objęte wskazanymi wyrokami zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny, wyrok.

Z uwagi na powyższe sąd okręgowy orzekł jak w wyroku. Uchylając wyrok

i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania, sąd odwoławczy baczył, by nie pozbawić skazanego możliwości ewentualnego zaskarżenia rozstrzygnięcia co do kary łącznej. Sprawa niniejsza winna być rozpoznana na rozprawie, po przeprowadzeniu od nowa całego przewodu sądowego, po którym wydane zostanie rozstrzygnięcie, od którego skazany będzie mógł odwołać się.

SSO Ewa Wieczór SSO Alina Czubięniak SSO Arleta Wawrzynkiewicz